

Najvyšší súd
Slovenskej republiky

2 Tdo 64/2016

Tento rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť
dňa 31. 1. 2017
Okresný súd Skalica

Okresný súd Skalica	
Došlo	20. 03. 2017
o _____ hod. _____ min. _____ krat	
_____ príloh _____ kolok	

23. 03. 2017

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z jeho predsedu JUDr. Petra Paludu a sudcov JUDr. Františka Moznera a JUDr. Dany Wänkeovej v trestnej veci proti obvinenému **Jurajovi Šnajderovi** pre trestný čin krivého obvinenia podľa § 174 ods. 1 Tr. zák. (zák. č. 140/1961 Zb.) na neverejnom zasadnutí konanom 31. januára 2017 v Bratislave o dovoľaní obvineného Juraja Šnajdera proti uzneseniu Krajského súdu v Trnave zo 6. marca 2014, sp. zn. 6To/139/2013, podľa § 386 ods. 1, ods. 2 Tr. por. a § 388 ods. 1 Tr. por. takto

rozhodol:

Uznesením Krajského súdu v Trnave zo 6. marca 2014, sp. zn. 6To/139/2014, **bol** z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. i/, písm. j/ Tr. por. **porušený zákon** v ustanovení § 319 Tr. por. a konaním, ktoré mu predchádzalo, v ustanoveniach § 23 Tr. zák. a § 73 ods. 1 Tr. zák. **v neprospech obvineného Juraja Šnajdera**.

Napadnuté uznesenie Krajského súdu v Trnave ako aj predchádzajúci rozsudok Okresného súdu Skalica zo 16. októbra 2013, sp. zn. 4T/21/2009, **sa zrušujú**.

Zrušujú sa aj ďalšie rozhodnutia na zrušené rozhodnutia obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Okresnému súdu Skalica sa **prikazuje**, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

Odôvodnenie

Okresný súd Skalica (ďalej tiež „okresný súd“) rozsudkom zo 16. októbra 2013, sp. zn. 4T/21/2009, oslobodil podľa § 285 písm. d/ Tr. por. obvineného Juraja Šnajdera spod obžaloby prokurátora, ktorá bola na neho podaná pre trestný čin krivého obvinenia podľa § 174 ods. 1 Tr. zák. [zák. č. 140/1061 Zb. (ďalej len „Tr. zák“)], ktorý mal spáchať tak, že 1. decembra 2003 v Skalici v písomnom trestnom oznámení adresovanom Ministerstvu vnútra Slovenskej republiky klamlivo obvinil z korupcie Jána Križánka, v tom čase zamestnaného ako riaditeľa personálneho odboru INA Skalica, pretože na základe jeho žiadosti nebol v tejto spoločnosti preradený na prácu s vyššou platovou triedou, ale bol zo zamestnania prepustený, pričom v oznámení uviedol, že Ján Križánek berie za prijatie do zamestnania v INE Skalica obálky s úplatkami a uviedol v ňom mená osôb, ktoré mali úplatky dávať, prípadne mať o prijímaní úplatkov vedomosť a na základe tohto oznámenia policajný orgán Okresného riaditeľstva Senica, Oddelenie skráteného vyšetrovania Holíč uznesením ČVS: ORP-165/2-OSV-SE-2004 z 11. februára 2004 začal trestné stíhanie pre trestný čin prijímania úplatku a inej nenáležitej výhody podľa § 160 ods. 1 Tr. zák., v rámci ktorého dokazovaním zistil, že žiadne osoby sa s Jurajom Šnajderom o úplatkárstve v INE Skalica nerozprávali a ani o tom nemali vedomosť, preto bolo trestné stíhanie 31. mája 2004 podľa § 172 ods. 1 písm. a/ Tr. por. (zák. č. 141/1961 Zb.) zastavené, pretože dospel k záveru, že obvinený nie je pre nepričetnosť trestne zodpovedný. Zároveň podľa § 73 ods. 1 Tr. zák. uložil obvinenému ochranné ústavné psychiatrické liečenie.

Obvinený napadol uvedený rozsudok okresného súdu odvolaním, ktoré Krajský súd v Trnave (ďalej tiež „krajský súd“) uznesením zo 6. marca 2014, sp. zn. 6To/139/2013, zamietol podľa § 319 Tr. por. ako nedôvodné.

Proti uzneseniu krajského súdu, ktoré bolo obvinenému doručené 14. apríla 2014 a jeho obhajcovi 23. apríla 2014, podal obvinený prostredníctvom obhajcu 11. marca 2016

dovolanie a to z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. c/, písm. e/, písm. i/ a písm. j/ Tr. por.

Zásadné porušenie práva na obhajobu v zmysle § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. vidí dovolateľ v tom, že trestné stíhanie vedené na OSV PZ Holič pod ORP-165/2-OSV-SE-2004 na Okresnej prokuratúre Senica pod Pv 124/04 bolo zastavené z dôvodu, že je nepochybné, že sa skutok nestal, hoci v tomto konaní nebolo vyhovené jeho návrhom na vykonanie procesných úkonov (konfrontácie s osobami uvedenými v trestnom oznámení), ktorých vykonanie mohlo viesť k preukázaniu pravdivosti jeho tvrdení v trestnom oznámení. Domnieva sa preto, že uznesenie o zastavení trestného stíhania vydané len na podklade výpovedí svedkov, ktorí nemuseli čeliť priamej konfrontácii s ním, nemožno považovať za dostatočný dôkaz o tom, že by skutočnosti uvádzané ním v trestnom oznámení mali byť nad všetku pochybnosť nepravdivé. Z tohto dôvodu malo byť podľa obvineného vyhovené jeho návrhom na vykonanie dôkazov výsluchmi osôb uvedených v zápisniciach z hlavného pojednávania z 15. februára 2012 a 16. októbra 2013, ako aj v jeho ďalších podaniach a odmietnutie ich vykonania považuje za porušenie jeho práva na obhajobu zásadným spôsobom. Dovolateľ ďalej namieta, že súd prvého stupňa sa náležite nevysporiadal so všetkými skutočnosťami podstatnými na rozhodnutie a tento nedostatok neodstránil ani odvolací súd, čím bolo porušeného jeho právo na spravodlivý proces. Súdny oboch stupňov porušili podľa dovolateľa aj zásadu spravodlivého hodnotenia dôkazov, lebo sa nevysporiadali s dôkazmi v jeho prospech, ale jednostranne prihliadali na dôkazy v jeho neprospech a nevykonali ním navrhované dokazovanie. Zároveň vyslovil názor, že podstatou práva na obhajobu je zabezpečiť obhajovanie práv obvinených tak, aby boli okrem iného objasnené aj všetky skutočnosti svedčiace v ich prospech a aby sa na ne v konaní a pri rozhodovaní prihliadalo. V tejto súvislosti tiež namieta, že pri vykonávaní úkonov trestného konania sa nemohol dostatočne a niekedy ani vôbec vyjadriť k vykonávanému úkonu, nakoľko bol konajúcou sudkyňou v priebehu konania okrikovaný a priestor na realizáciu jeho vyjadrení mu nebol daný ani v prípravnom konaní.

Pokiaľ ide o dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. e/ Tr. por. je obvinený presvedčený, že vo veci konala a rozhodla zaujatá sudkyňa Mgr. Helena Silavecká, voči ktorej viackrát vzniesol v dôsledku jej neštandardného konania a vyjadrovania námietky zaujatosti – 8. februára 2012, 24. marca 2013 a 6. októbra 2013, o ktorých nebolo podľa neho zákonne rozhodnuté. Ďalej poukázal na to, že námietky zaujatosti vzniesol

aj voči znalcom, prokurátorovi a aj voči senátu Krajského súdu v Trnave a to v podaní z 1. decembra 2013, ktoré bolo podané na Okresnom súde Skalica 5. decembra 2013 ako súčasť dokumentu „Odvolanie proti rozsudkom pod sp. zn.: 4T21/2009 OS Skalica zo dňa 15.2.2012 a 16.10.2013 a Uzneseniu 6To/53/2012, lebo bol porušený zákon sudcami“, o ktorých nebolo podľa neho tiež v zmysle zákonného postupu rozhodnuté. Ďalej uviedol, že v čase keď sa rozhodovalo, podal na konajúcu sudkyňu trestné oznámenie pre branie úplatku, čo u nej muselo vyvolať negatívne emócie a možný pocit pomsty. Sťažnosť a trestné oznámenie podal aj na znalcov, čo podľa neho spôsobilo, že sa v dodatkoch k znaleckému posudku vyjadrili úplne opačne.

V rámci dovolacieho dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. poukázal obvinený na to, že znalci v znaleckom posudku č. 63/2008 a č. 52/2008 zo 17. októbra 2008 uviedli, že v čase spáchania inkriminovaného činu netrpel duševnou poruchou ani chorobou v pravom slova zmysle, mohol v plnej miere rozpoznať protiprávnosť svojho konania a taktiež mohol v plnej miere svoje konanie ovládať, pričom mu znalci nenavrhli uložiť ochranné liečenie. Až v doplnku znaleckého posudku z 21. júla 2011 znalci uviedli, že jeho vyšetrením bolo zistené, že aktuálne sa jedná u neho o tzv. trvalú poruchu s bludmi, čo je psychotická porucha ovplyvňujúca jeho rozpoznávaciu a ovládaciu schopnosť a aktuálne nie je schopný rozpoznať protiprávnosť svojho konania a toto ovládať. Odporučili preto obmedzenie jeho spôsobilosti na právne úkony v rozsahu jeho súdnych podaní v trestnej veci 4T/21/2009 a uloženie ochranného psychiatrického liečenia. V nadväznosti na to dovolateľ namieta, že znalci boli povinní posudzovať jeho stav k roku 2003, keď sa mal údajne dopustiť trestného činu. Podľa obvineného nebolo nikdy preukázané, že bol nepričetný v čase spáchania skutku. Zároveň uviedol, že ak sa duševná porucha objaví u páchatel'a až po spáchaní trestného činu, nemá vplyv na posudzovanie jeho trestnej zodpovednosti, ale ide len o procesnoprávnu otázku, kedy je potrebné posúdiť, či je takáto osoba schopná vnímať priebeh a zmysel trestného konania.

Napokon vo vzťahu k dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. j/ Tr. por. dovolateľ v podstate uviedol, že podmienky na uloženie ochranného liečenia neboli v jeho prípade naplnené jednak preto, že nebolo dokázané, že bol v čase skutku nepričetný a tiež preto, že znalkyňa sa na hlavnom pojednávaní 16. októbra 2013 vyjadrila, že jeho pobyt na slobode má byť údajne nebezpečný a údajne nie je schopný posúdiť protiprávnosť svojho konania bez toho, aby ho predtým vyšetrila. V tejto súvislosti potom namieta, že len ústne vyjadrenie

jedného zo znalcov, pričom vyšetrenie duševného stavu mali vykonávať aspoň dvaja znalci, je na vyvodenie takéhoto záveru nepostačujúce.

Z týchto dôvodov obvinený navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky vyslovil porušenie zákona v ustanoveniach § 2 ods. 2, ods. 7, ods. 9, ods. 10, ods. 12, ods. 14 Tr. por. a súčasne zrušil napadnuté rozhodnutia vo všetkých výrokoch a prikázal okresnému súdu, aby vec v potrebnom rozsahu prerokoval a rozhodol.

Prokurátor príslušnej okresnej prokuratúry sa k dovolaniu obvineného Juraja Šnajdera nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) posúdil vec najprv v zmysle § 382 Tr. por. a zistil, že dovolanie bolo podané obvineným ako oprávnenou osobou podľa § 369 ods. 2 písm. b/ Tr. por., prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Tr. por.), proti rozhodnutiu, proti ktorému je prípustné [§ 368 ods. 2 písm. h/ Tr. por.], v zákonnej lehote uvedenej v § 370 ods. 1 Tr. por., potom ako dovolateľ využil svoje zákonné právo podať riadny opravný prostriedok (odvolanie), o ktorom bolo rozhodnuté (§ 372 ods. 1 Tr. por.), s obsahovými náležitosťami podľa § 374 ods. 1 Tr. por. a s uvedením dôvodu dovolania podľa odseku 2 tohto ustanovenia.

Nezistiac dôvody pre odmietnutie dovolania podľa § 382 Tr. por. najvyšší súd viazaný jeho dôvodmi (§ 385 ods. 1 Tr. por.) následne preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť výrokov napadnutého rozhodnutia, proti ktorým podal obvinený dovolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré predchádzalo rozhodnutiu, a dospel k záveru, že uplatnené dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i/ a j/ Tr. por. sú v posudzovanej veci zjavne preukázané (§ 382a Tr. por.).

Pokiaľ ide o obvineným použitý dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por., treba v prvom rade uviesť, že ten je daný vtedy, keď rozhodnutie súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia, pričom dovolací súd nemôže správnosť a úplnosť zisteného skutku skúmať ani meniť. Pri rozhodovaní, ktoré sa opiera o tento dôvod dovolania, preto dovolací súd hodnotí skutkový stav len z toho hľadiska, či skutok alebo iná okolnosť skutkovej povahy boli správne právne posúdené [pozri rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke

stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky (ďalej len „Zbierka“) pod č. 47/2008]. O použitie iného hmotnoprávneho ustanovenia ide vtedy, ak sa týka otázky, ktorá nespočíva priamo v právnej kvalifikácii skutku, ale tkvie v posudzovaní inej skutkovej okolnosti majúcej význam z hľadiska hmotného práva. Nesprávne použité ustanovenia § 23 Tr. zák. upravujúceho nepričetnosť, keďže táto okolnosť vylučujúca trestnú zodpovednosť sa netýka priamo skutku (činu), ale jeho páchatela [na rozdiel napr. od okolností vylučujúcich protiprávnosť činu podľa § 24 až 30 Tr. zák., ktoré majú svoj základ priamo v skutku (čine)]. Otázka nepričetnosti je pritom otázkou právnou, ktorej posúdenie prislúcha orgánom činným v trestnom konaní a súdu, a to na základe skutočností vyplývajúcich z vykonaného dokazovania, ktoré ale z už uvedených dôvodov nie sú súčasťou popisu skutku. Dovolací súd sa preto pri posúdení, či bolo predmetné hmotnoprávne ustanovenie použité správne, môže (a musí) opierať o dôkazy, ktoré boli v súdnom konaní vykonané; nesmie však skúmať a meniť správnosť a úplnosť zisteného skutku (primerane pozri rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 121/2014).

Podľa § 23 Tr. zák. nepričetným a teda trestne nezodpovedným (ak zákon neustanovuje inak) je ten, kto pre duševnú poruchu v čase spáchania činu inak trestného nemohol rozpoznať jeho protiprávnosť alebo ovládať svoje konanie.

So zreteľom na podstatu námietky, o ktorú obvinený opiera dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por., a síce, že v čase skutku nebol nepričetný, je potrebné ďalej uviesť, že okresný súd, ako vyplýva z odôvodnenia jeho rozsudku, založil svoj záver o nepričetnosti obvineného výlučne na znaleckých posudkoch z odvetvia psychiatrie, čo si osvojil i krajský súd.

Podľa posudku, ktorý znalci v posudzovanej veci podali 17. októbra 2008, však obvinený v čase spáchania inkriminovaného činu netrpel duševnou poruchou ani chorobou v pravom slova zmysle. Jednalo sa u neho o paranoidnú poruchu osobnosti, čo je trvalá odchýlka v štruktúre osobnosti. Obvinený mohol podľa znalcov v plnej miere rozpoznať protiprávnosť svojho konania a taktiež mohol v plnej miere svoje konanie ovládať (č. l. 181 až 194). Zároveň v oznámení z 8. februára 2010 znalci uviedli, že v prípade trestného stíhania možno u zistenej paranoidnej poruchy osobnosti očakávať dekompenzačné

prejavy, v dôsledku čoho je spôsobilosť obvineného náležite sa obhajovať v trestnom konaní podstatne znížená (č. l. 279). Následne v doplnku posudku z 21. júla 2011 znalci konštatujú, že u obvineného nastali zmeny, ktoré možno hodnotiť už ako paranoidnú psychotickú poruchu, klinicky zaradenú medzi trvalé poruchy s bludmi. Táto porucha sa podľa znalcov rozvinula v priebehu ostatných rokov a narušuje schopnosť obvineného adekvátne komunikovať so štátnymi orgánmi. Na základe toho dospeli znalci k záveru, že vyšetrením obvineného bolo zistené, že aktuálne sa u neho jedná o tzv. trvalú poruchu s bludmi, čo je psychotická porucha ovplyvňujúca jeho rozpoznávacie aj ovládacie schopnosti. Obžalovaný tak aktuálne nie je vzhľadom na svoj psychický stav schopný rozpoznať protiprávnosť svojho konania, ako aj toto konanie ovládať (č. l. 351 až 357). Na vysvetlenie záverov doplnku posudku jeden zo znalcov na hlavnom pojednávaní konanom 15. februára 2012 uviedol, že v čase kedy sa mal obvinený dopustiť inkriminovaného skutku, zistili u neho paranoidnú poruchu osobnosti, ktorá je charakterizovaná určitým vzťahovačným postojom voči okoliu a narušenou kritičnosťou. Nebola však v takom rozsahu, aby obvinený nebol schopný ovládať svoje konanie a rozpoznať jeho nebezpečnosť. Vzhľadom na ďalší vývoj postojov obvineného sa ale preukázalo, že u neho došlo k rozvoju duševnej choroby, ako aj nadstavby na jeho narušenú osobnosť do miery uvedenej v dodatku posudku (č. l. 402). Napokon v ďalšom doplnku posudku z 12. apríla 2013 znalci uviedli, že u obvineného sa jedná o závažnú psychickú poruchu a to trvalú poruchu s bludmi, pre ktorú je medicínsky plne indikované ústavné psychiatrické liečenie, bez ktorého je jeho pobyt na slobode pre spoločnosť nebezpečný. Zároveň konštatujú, že obvinený nie je vôbec schopný chápať zmysel trestného stíhania (č. l. 522). V nadväznosti na tento doplnok posudku jeden zo znalcov na hlavnom pojednávaní konanom 16. októbra 2013 uviedol, že vyšetrením obvineného zistili, že u neho došlo k zmene jeho zdravotného stavu od obdobia prvého znaleckého skúmania v roku 2008 v tom zmysle, že pri doplnení znaleckého posudku zistili, že sa jedná o trvalú poruchu s bludmi, tzv. paranoidnú psychózu, ktorá ovplyvnila jeho rozpoznávacie schopnosti závažným spôsobom (č. l. 587).

Z uvedeného je zrejmé, že hoci dovolateľ už v čase skutku kladeného mu za vinu trpel paranoidnou poruchou osobnosti, táto vtedy ešte neovplyvňovala jeho rozpoznávacie a ovládacie schopnosti spôsobom predpokladaným v ustanovení § 23 Tr. zák. Schopnosť rozpoznať protiprávnosť svojho konania a toto konanie ovládať totiž stratil až následne, v dôsledku rozvoja (dekompenzácie) jeho duševnej poruchy.

Právny záver o nepričetnosti obvineného tak nemá oporu v zistených skutkových okolnostiach a napadnuté rozhodnutie, rovnako ako rozhodnutie okresného súdu, je založené na nesprávnom použití ustanovenia § 23 Tr. zák., čím je daný dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por.

Najvyšším súdom zistená chyba napadnutého (a jemu predchádzajúceho) rozhodnutia napĺňa aj dovolací dôvod uvedený v § 371 ods. 1 písm. j/ Tr. por. spočívajúci v uložení ochranného opatrenia bez splnenia zákonných podmienok.

Podľa § 73 ods. 1 Tr. zák. je podmienkou uloženia ochranného liečenia, že páchatel činu inak trestného nie je pre nepričetnosť trestne zodpovedný a jeho pobyt na slobode je nebezpečný. Ako už bolo uvedené vyššie u dovolateľa nie je splnená podmienka nepričetnosti.

Najvyšší súd so zreteľom na ustanovenie § 371 ods. 5 Tr. por. zároveň skúmal, či zistené porušenie zákona zásadne ovplyvnilo postavenie dovolateľa.

K tomu je potrebné najprv uviesť, že dovolanie bolo podané v prospech obvineného. V ďalšom konaní preto nemôže dôjsť k zmene rozhodnutia v jeho neprospech. Z toho potom vyplýva, že aj keď v rámci nového prerokovania veci nedôjde k zmene skutkového stavu v tom smere, že obvinený v čase činu nemohol rozpoznať jeho protiprávnosť alebo ovládať svoje konanie, a teda nebude namieste záver, že nie je pre nepričetnosť trestne zodpovedný, bude ho možné opäť iba oslobodiť. V takom prípade ale nebudú splnené zákonné podmienky pre uloženie ochranného liečenia, čím dôjde k zásadnej zmene jeho postavenia, keďže mu nebude uložená trestná sankcia, ktorá je v prípade ústavnej formy spojená s obmedzením osobnej slobody a ktorá nie je vopred časovo obmedzená, ale jej trvanie je podmienené dosiahnutím sledovaného účelu. Takéto rozhodnutie však bude prichádzať do úvahy len ak bude obvinený schopný chápať zmysel trestného konania, inak bude nutné trestné stíhanie prerušiť.

Pokiaľ ide ďalšie obvineným uplatnené, no najvyšším súdom nezistené dovolacie dôvody, je potrebné uviesť, že nemožno úspešne podať dovolanie z dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. na podklade toho, že sa nevyhovelo návrhu na vykonanie dôkazu.

Za porušenie práva na obhajobu v zmysle tohto dovolacieho dôvodu teda nemožno považovať obsah a rozsah vlastnej úvahy orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov pri plnení povinnosti podľa § 2 ods. 10 Tr. por., resp. práva podľa § 2 ods. 11 Tr. por. Ak by záver orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu učinенý v zmysle § 2 ods. 12 Tr. por. o tom, že určitú skutkovú okolnosť považuje za dokázanú, a že ju nebude overovať ďalšími dôkazmi, zakladal opodstatnenosť dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por., odporovalo by to viazanosti dovolacieho súdu zisteným skutkom v zmysle § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por., ktorá vyjadruje zásadu, že účelom dovolacieho konania je posudzovanie právnych otázok, nie posudzovanie správnosti a úplnosti zistenia skutkového stavu (pozri rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 21/2010).

Vo vzťahu k dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. e/ Tr. por. najvyšší súd napokon uvádza, že obvinený (nesporne aj v dôsledku duševnej poruchy, ktorou podľa znalcov trpí) adresoval súdom oboch stupňov nespočetné množstvo podaní, v ktorých okrem iného namietal aj zaujatosť sudcov. Odhliadnuc od toho, že tieto podania obsahujú hrubo urážlivé, neprimerané, dehonestujúce, neslušné a miestami až agresívne vyjadrenia na adresu konajúcich sudcov a už z tohto dôvodu si nevyžadovali zo strany súdu žiadnu procesnú reakciu (primerane pozri napr. uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky zo 17. apríla 2007, sp. zn. III. ÚS 93/2007), obvineným uplatnené námietky sú založené na iných dôvodoch ako na dôvodoch podľa § 31 Tr. por., resp. ich dôvodom je len procesný postup súdu a teda o takých námietkach sa v súlade s § 32 ods. 6 Tr. por. nekoná. Dovolací súd pritom nezistil, že by vo veci konal a rozhodol sudca, ktorý mal byť vylúčený z vykonávania úkonov trestného konania.

Na základe týchto dôvodov najvyšší súd vyslovil, že dovolaním napadnutým uznesením krajského súdu bol porušený zákon v ustanovení § 319 Tr. por. a konaním, ktoré mu predchádzalo, v ustanoveniach § 23 Tr. zák. a § 73 ods. 1 Tr. zák. v neprospech obvineného Juraja Šnajdera, napadnuté uznesenie, ako aj predchádzajúci rozsudok okresného súdu zrušil. Rovnako zrušil aj ďalšie rozhodnutia na zrušené rozhodnutia obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad a okresnému súdu, ktorý je viazaný vyššie uvedeným právnym

názorom dovolacieho súdu, prikázal, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

P o u ě n i e: Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave, 31. januára 2017

JUDr. Peter P a l u d a, v. r.
predseda senátu

vypracoval: JUDr. František Mozner

za správnosť vyhotovenia: Mgr. Lucia Gočálová